

Una nova realitat

Quan passa el temps, els records llunyans es redueixen a grans trets i a alguns detalls vinculats amb els sentiments que percebies en aquell moment. Sempre m'ho he imaginat com si s'infiltrés una boira a la ment; com més distants els records, més densa i espessa la boira que les frega.

No obstant això, el meu record del diumenge 26 de març de 2017 s'ha mantingut perfectament nítida. Avui fa vuit anys d'aleshores. Avui fa vuit anys que el món és un altre.

Sota l'arbre de saüc

Aquell diumenge havia quedat amb l'Enric al Parc de les Aigües. Només l'havia vist una vegada abans, però, aparentment, era la quantitat justament necessària per quedar-me embarassada. No és que m'importés, ja feia temps que volia ser mare.

Feia un dia assolellat i preciós. Havíem quedat a l'estany. Vaig arribar-hi una mica d'hora i em vaig asseure al banc sota l'únic arbre de saüc, entre milers de palmers que l'envoltaven.

Ja feia setmanes que la primavera s'havia fet sentir i la gran majoria dels arbres ja havien borronat. M'arribava l'olor fragant i agradable de les flors de saüc que hi començaven a néixer. Estava tranquil·la i decidida, havia de parlar amb ell. De fet, ho hauria d'haver fet ja fa molt de temps. De cop em va travessar un calfred; pot ser que fos un psicòpata i s'enrabiés... Aleshores va arribar.

Abans que s'assegués, li vaig explicar la situació. Se'n va anar sense dir res, però va tornar de seguida i vam parlar-ne. Resultava que l'Enric ja tenia un fill de tres anys i els dos vivien sols fa dos. Un pare solter. Em va sorprendre la seva maduresa a l'hora de discutir l'assumpte. Reconec que m'havia imaginat que adoptaria jo el rol de persona adulta i pedagògica, però va ser al contrari.

L'Enric va declarar les seves intencions de formar part de la vida del nostre fill o de la nostra filla. Aleshores no vam parlar com seria la seva participació, però vam quedar per veure'ns dues setmanes més tard. En vaig sortir molt contenta, no temia el futur. Va ser un bon dia.

Quan vaig arribar a casa, em vaig assabentar per la televisió que el pacte entre Els Estats Units, Gran Bretanya, França i Rússia s'havia confirmat. Malgrat els esforços polítics i diplomàtics d'altres països, la Comunitat Europea i l'OTAN s'havien trencat.

El nou ordre

Quan la nostra filla, l'Àlícia, va complir un any, ja vivíem junts tots quatre. Rodejats de situacions i emocions noves, havíem trobat l'amor. Era una cosa bona i aleshores estable en un món amb massa incertesa. La Laura, l'Enric, el Tomàs i l'Àlícia – junts-sempre cauríem de quatre potes, com els gats.

Aquells primers anys després del nou ordre mundial, havíem dissimulat la nova realitat, però la vèiem venir des que tancaren les fronteres. L'absència de convenis

d'importació i la inflació cada dia més desmesurada de la pesseta, feien que alguns aliments bàsics s'haguessin reduït a un somni utòpic. Cada dia havíem de fer mans i mànigues per tirar endavant.

El 2019 va començar la guerra a Europa, justament vuitanta anys després de l'anterior. Les raons eren les de sempre; evidents per als que hi lluitaven i totalment incomprendibles per a les persones normals.

Una vida sense futur

El 8 de novembre de 2023 va esclatar la primera bomba a Espanya. Els americans i els francesos van reduir a pols la base militar a Vizcaya. Cinc mesos després, les tropes hostils van travessar la frontera entre Aragó i Catalunya.

Aquell estiu del 2024 continuaven els atacs i atemptats a Barcelona, però la veritat és que les defenses aguantaven força bé i, a més, la nostra ciutat no era el primer objectiu de l'enemic. No obstant això, era una situació caòtica.

Després de tants anys de crisi, la fam ja era una realitat. Cada dia hi havia un desafiament per trobar aigua. Si en trobàvem, hi havia el risc que fos contaminada. Ja ens havíem assabentat que havien reaparegut malalties del passat, per exemple, el còlera i el tifus.

Endins dels túnels de la Rovira, la Creu Roja havia construït un refugi per atendre ferits i malalts. També hi distribuïen aliments. Vam poder anar-hi un cop a la setmana; el que permetia el sistema de racionament. Havíem arribat a una situació que només menjàvem si aconseguíem aliments al centre de distribució al túnel. Ja no arribava res per les vies tradicionals.

Vivíem amb por i un sentiment de preocupació constant. Por per les coses que ens podria passar i preocupació per no saber com crear un futur. Era impossible tirar-s'ho a l'esquena i això ens esgotava cada dia més.

Mentre hi ha vida, hi ha esperança

L'any nou no va arribar amb pau, ni amb provisions, però, amb esperança. Teníem un pla per sortir-ne.

En cada situació extrema hi ha persones que treuen suc de les pedres. Ho teníem molt clar, però havíem de marxar. L'Enric va parlar amb un membre de la màfia gitana que controlava el trànsit del port de Barcelona. Va poder comprar quatre bitllets per anar amagats en un vaixell de càrrega. Li va costar un ull de la cara i la sortida era a la mateixa tarda.

Vam fer una maleta cadascú sense saber si les podríem pujar al vaixell. El Tomàs i l'Àlicia estaven tranquils. Suposo que ja havien endurat tantes coses que això només en seria una altra. Jo estava molt nerviosa. No sabia si en realitat fugíem del foc per caure a les brases.

A les tres de la tarda vam arribar a una nau, al carrer de Lepant, a prop de Glòries. Vam pujar en un contenidor, sense les maletes, que ens portaria cap a la nostra vida nova. Van tancar les portes i un camió va transportar-nos al vaixell i, d'allà, vam sortir al mar.

El viatge

El viatge va durar només dos dies, però se'ns va fer molt llarg. Foscor absoluta, poca aigua i res per menjar.

Al matí del 2 de febrer, van obrir les portes del nostre contenidor. Érem a Nador, al Marroc.

L'Àlicia s'havia desmaiada i l'Enric l'havia de portar en braços. Estàvem tots quatre deshidratats, cansats i molt dèbils. La policia ens va traslladar al centre d'acollida de refugiats a Melilla, el tros de terra que abans era un enclavament de sobirania espanyola. Ara la Mitja Lluna Roja hi havia construït un dels camps de refugiats més grans del món.

Cap al futur

Aviat farà dos mesos que som aquí al camp. No sé com serà el nostre futur, però, de moment, estic contenta de poder menjar cada dia i de veure els meus fills viure sense por.

Tinc 42 anys. Quan era jove, el món era un altre. Durant la meua vida he presenciat com, de mica en mica, ha canviat tot el que consideràvem incanviable.

Tinc esperança, cada dia més ferma, de vèncer aquesta situació. Tinc el record de la tarda sota l'arbre de saüc fa vuit anys. Tinc els sentiments d'aquell moment molt presents; com si fos una versió destil·lada i concentrada de la realitat que aleshores era la meua. Tornaré a viure moments com aquells. N'estic segura. No sé quan ni com ni on, però n'estic segura.

Gustav